

„Jestliže mě kdo miluje, bude si hledět mého slova a Otec můj ho bude milovat, k němu přijdeme a učiníme u něho příbytek.“

Jan 14,23

MÍSTO 5.M 6,4-5; 2.M 20,1-12 Sk 1,6-12 Lk 11,23-26

„Nedotýkej se mne, ještě jsem nevstoupil ke svému Otci,“ vrcholí privátní drama jedné ženy v neděli ráno po velikém dni sobotním svátků pesach v Jeruzalémě. Maria Magdaléna dospat nemůže, za tmy se pustí k Ježíšovu hrobu, a najde ho v nepořádku. Co sama ženská zmůže? Chvátá pro pomoc: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kde jej položili...“ Mužští, Jan s Petrem, přiběhli, obhlédli situaci a odešli. Jan pak už vzpomíná jen na ni, na Magdalénu. Ta s tím přišla.

Něco se tu stalo. Nelze to nechat být. Bezradná osamělá, pro slzy nevidí...

„Ženo, co pláčeš? Koho hledáš?“ Vynořil se tam zahradník.

„Pane, jestli tys ho odnesl, pověz mi, kdes jej položil, ať já se ho ujmu.“

„Maria....!“

„Můj Mistře!“ Vztahuje ruce aby popadla ten zázrak, přešťastné prozření: JEŽÍŠ! Předevčírem ho viděla na kříži zemřít. Těmahle rukama pomáhala s tělem, až zmizel v hrobě. Bože, proč

ho teď nemůže obejmout, sevřít v náručí?

„Jdi k mým bratřím a pověz: Vstupuji k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému a k Bohu vašemu.“

K Otci. K Učiniteli světa viditelného i neviditelného. Odstrčen do smrti a tmy JSEM. Trvám v Dárci života a světla. Nedotýkej se mne... Ještě ne.

A pak nastal večer plný napětí a rozčilení: Zmizel. Ten, jehož jsme oplakali, není k nalezení. Některé z našich žen nás zděsily, že žije, že ho viděly, že s nimi mluvil... A my mysleli, že vykoupí Izrael. Přijde, jak řekl. Přijde ve slávě na oblacích nebes podle proroctví Daniele a svět půjde do kolen, ale že se takhle zubožený objeví? Že se vrátí?!

„Zase přijdu a vezmu vás, abyste kde jsem já i vy byli. Jdu připravit místo,“ sliboval, než se to zvrtilo. Pak ho neslavně pochovali, dneska třetí den. Místo, říkal. Místo se mnou. Místo u mne...? Kde to je? Mezi hroby? Který z chrámů a paláců světa je ten Otcův mnoha příbytků?

Dobře zavřeli. Jsou na řadě. Po kterém z nich půjdou? Po kom teď sáhne nenávist k Ježíši? A pak, ty ženy... Ženy a prázdný hrob, kdož ví, co z toho bude?

Přidali závoru pro zvláštní případy. Trvalo to, než se dotloukli přichozí od Emauz. Malují straky na vrbě, zmatení zbožným pocestným. Chce to fakta. Viděli mu snad na ruce, když

lámal chléb?

Do vzrušeného rokování vstoupil Ježíš, čteme.

„Pokoj vám!“

Zhrozili se vytřeštěně hledíce jako na přelud.

„Ne, neblouzníte. Jsem to já!“ zvedá roztržené dlaně, těžká ublížení s následkem smrti, děsivá, jak bývají otevřené rány. Já to jsem, opakuje tiše, ale je jim, jako by říkal: A co vy? Ale šeptá

„Pokoj vám.“ Dodnes. Vtělená bolest Boží mezi námi....A my...?

Pokoj duším, které hanbou a lítostí sobě umírají: „Pokoj vám.“

Vešel zavřenými dveřmi a vstupuje do smrti. Do pokáním roztržených srdcí, aby se jim stal ŽIVOTEM.

„Jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás,“ ještě připomněl CESTU, CESTU PRAVDY. „Přijměte Ducha svatého...“ (J 20,22).

„Slávou svého života nás znovu stvořil,“ vyznávají apoštolé (1.P 1,3). „Beznadějně malomyslné nás znovu zplodil k živé naději. Nic není ztraceno, jestliže Požehnaný je mezi námi.“

Jen Tomáš s nimi nebyl, když přišel Ježíš.

Zvědavý Tomáš: „Pane, nevíme kam,“ přiznal před třemi dny. Ozval se za všechny: „Jak bychom mohli znát kudy?“ Teď hluboce zarmoucen, rván výčitkami se jich straní. Myslí, že jim přeskočilo. Klíčí v něm odhodlání sepsat, jak to bylo, zastat se

(Běda! Pozdě!) dobroděje Ježíše. Střízlivě doloží křivdu, obžaluje velekněze i Veleradu ze zločinu proti lidskosti a přizná i vlastní, nás všech jeho milovaných přátel, nešťastné, hříšné selhání. Nic si nenamlouvá:

„Mlčel jsem. Přikrčili jsme se. Kvůli nám to tak dopadlo...“ A Tomáš to musí vykřičet. Řeči o zmrtvýchvstání jen útrpný konec nevinného zpochybní. Ne, vzkříšený v jeho záměru místo nemá. Co tu straší, je osten:

„Kde jsme byli, když dokonali vraždu muže Božího? Sebehoroucnější přání nám ho dnes nevrátí!“

Tenkrát, prvně celým srdcem, přilnul, zamiloval si nazaretského Ježíše. Nakonec pochopil, že celý čas v něm viděli a milovali nebeského Otce. Ne, jak se běžně ve školách vyznává podle Mojžíše, a každý přítom ví, že v uvozovkách. Že valným dílem srdce a duše si beztak každý vede po svém. Vší mysl a sílu slíbí Bohu, ale s chutí se pustí do toho, co má rád a na čem mu záleží. Hospodinu Bohu pak zasvětit den sváteční. Z duše miluje Požehnaného Pána šabatu ve svatém shromáždění, aby pak s první hvězdou večera vklouzl zpět do provozní šedi a všednosti, kdy funguje: v něčem „ano“, jindy „jakoby“ a u něčeho „moment, Bože!“ spíše ne...

Pro Ježíše Tomáš nechal kulhání na obě strany a s ostatními jeho přáteli se pustil za ním. Teď, žalem zestárlý a zpochybněn je

zas mezi nimi. A hle, zásah!

„Pokoj vám!“ platí zjevně přímo jemu. Oči si zaclání...

„Tak si sáhni..., ať víš kudy kam. I cestu už znáš. JSEM tvůj život, Tomáši. Ano, i tvůj. Nebud' nevěřící ale věrný.“

„Pán můj, a Bůh můj!“ vyhrkl. Vždycky sám svůj, teď věděl, že se samosvojností končí. Ježíš v jeho životě uklízí: JSEM tu, Tomáši, a ty se mnou. Nově z celého srdce, ze vši duše a síly přebýváš v mé lásce. Napořád. Nevracím se, abych zopakoval příběh mezi příběhy. Přicházím... Přicházím, abychom šli spolu. To je to místo... Takhle vás беру k sobě, abyste, kde já jsem, i vy byli se mnou.

U Jana na konci čteme, jak se jich pár zase vypraví na ryby. Jako by to tu už někdy bylo...

Nocí vlečou sítě, ale zaměstnává je ON: „Pán JEST!“ šeptají a drží mu místo. A tak je potkává. Klopýtáš za pluhem? Lámeš chléb a zvedáš kalich? Objímáš ženu? Běžíš za ovcemi? Zůstáváš Páně. Na všechno ti svítí jeho láska. Dobře se dívej. Ve všem se slavně zrcadlí už napořád. Čti bez uvozovek. ON drží SLOVO. Činí je tělem, připravuje místo, přichází, přebývá.

„Kdo by měl má přikázání a hleděl si jich, ten mne miluje... Otec ho bude milovat, přijdeme k němu, zjevím mu samého sebe (J 14,21.23).

Apoštol píše křesťanům o chrámu Božím, o chrámu Ducha

svatého, jímž jste vy (1.K 3,16;6,19). Jsme dům duchovní (1.P 2,5). Zní to posvátně, ale myslí se zůstávání, přebývání, BYTÍ (Pavel by řekl „chození“) v Kristově Duchu, který kam chce věje. Může být zarmucován a uhašován, shledává apoštol s lítostí, když sleduje křesťanská shromáždění a modlí se za ně (1 Tes 5,19 Ef 4,30). Příbytek pak zeje prázdnotou, světlo se vzdálí. Potmě si leccos namlouváme (1.J 1,6), recyklujeme stará vyprávění, mluvíme do prázdna a jako do vyleženého pelechu se rád vrací duch Kristu cizí (Lk 11,24).

Loňskými sněhy jsou pak vzdychání po první lásce, jestliže nás Duch vzkříšeného Pána sám neosmělí: „Vzpomeň si. (Kéž všichni aspoň tu vzpomínku máme!) Vzpomeň si, odkud jsi vypadl, čiň pokání a první skutky“ (Zj 2,5), vzkazuje oslavený Pán po Janovi do Efezu i nám. Není mu obtížné přijít i mimo čas adventní. Přichází, ale tentokrát mu sám musíš otevřít (Zj 3,20). Vejde a znovu stvoří pokoj:

„Pokoj tobě! Pokoj vám, ať jste si vzdálení nebo blízcí! Stvořím ovoce rtů, hojný pokoj dalekému jako blízkému, praví Hospodin, a tak uzdravím jej“ (Iz 57,19). Amen

Modlitba:

Pane Bože,

měli bychom ti vzdát chválu a tobě ustoupit. Tvoje je království i moc i sláva. Ale my pošilháváme po člověku. Stácíme svoji pozornost k sobě i ve své zbožnosti, rozptýlení, upoutávání marností. Dělá nám dobře, když nás chválí, když cítíme uznání.

Snad to potřebujeme, ale bojíme se, že si s tím vystačíme a zacláníme tobě. Bud', prosíme, stráží našich duší. Věříme v tebe, ale málo o tom vědí lidi kolem nás. Tušíme, že by zrozpačitěli nebo se nad námi ušklibli, ačkoli tvé slávy je plné všecka země. Odpusť nám, prosíme, promeškané příležitosti, kdy jsi měl být skrze nás oslaven a nám se zdálo, že by to nezapadlo, anebo zaměstnání sami sebou jsme na to zapomněli. Zhřešili jsme. Odpusť nám duchovní lenost a ničemnost.

Děkujeme za svědectví slov a činů těch statečnějších před námi.

Dej nám zpozornět, když se ptají, zda zase budeme mlčet a na nic se nezmůžeme, až budeme mít ke tvé slávě promluvit. Bože,

Duchu svatý, smiluj se nad námi, abys přicházel do našeho prostředí i skrze nás, ať tvé spasení se děje i naším vyznáním.

Amen

v Luhu nad Morání

Samuel Jan Hejzlar

2. neděle adventní 2013